

Artikel 9. Indbyrdes forbundne foretagender.

Artiklen knæsetter det såkaldte »arm's length«-princip for transaktioner mellem forbundne foretagender. Herved forstås, at hvis forbundne foretagender som f.eks. et moderselskab i den ene stat og et datterselskab i den anden handler med hinanden på andre vilkår end de, der ville gælde i et frit marked, kan de to stater foretage en regulering af indkomsten og dermed af beskatningsgrundlaget, således at indkomsten fastsættes, som den ville have været, hvis selskaberne havde handlet på almindelige markedsmæssige vilkår.

Artikel 10. Udbytte.

Udbytter kan efter bestemmelserne i stk. 1 beskattes i modtagerens bopælsstat. Udbytterne kan efter stk. 2 også beskattes i kildestaten, men hvis den retmæssige ejer af udbytterne er hjemmehørende i den anden stat, gælder følgende begrænsninger på kildestatens beskatningsret:

Kildestaten kan højst beskatte udbytter med 10 pct. i moder/datterselskabsforhold, d.v.s. hvis den retmæssige ejer er et selskab (bortset fra et interessentskab), som direkte ejer mindst 25 pct. af aktiekapitalen i det selskab, der udbetaler udbyttet. I alle andre tilfælde kan kildestaten højst beskatte med 15 pct.

Dog gælder efter stk. 3, at kildestaten ikke kan beskatte udbytter, som modtages af regeringen i den anden stat. Herved forstås for Danmarks vedkommende den danske stat, amterne, kommunerne, Danmarks Nationalbank og i øvrigt ethvert offentligt organ og enhver styrelse (herunder en finansiel institution), som ejes eller kontrolleres af den danske regering.

Udtrykket »udbytte« er defineret i stk. 4.

Hvis udbytter indgår i indkomsten i et fast driftssted eller »fast sted« i kildestaten, og den aktiebesiddelse, der ligger til grund for udlodningen, har direkte forbindelse med det faste (drifts)sted, skal sådanne udbytter efter stk. 5 beskattes efter bestemmelserne i artikel 7 eller artikel 15.

En stat kan efter bestemmelserne i stk. 6 ikke beskatte et selskab i den anden stat af udloddet eller ikke-udloddet fortjeneste under henvisning til, at den underliggende indkomst er indtjent i den førstnævnte stat. Dog kan en aktionær bosiddende i den førstnævnte stat naturligvis beskattes af sin del af udbyttet.

Endelig er der i stk. 7 fastsat nogle tidsfrister for tilbagesøgning af for meget betalt udbytteskat. Ansøgning skal indgives inden tre år, og tilbagebetaling skal ske inden seks måneder derefter.

Artikel 11. Renter.

Kildestaten kan højst beskatte renter med 10 pct. af bruttobeløbet, jfr. stk. 1 og 2.

Dog gælder efter stk. 3, at kildestaten ikke kan beskatte renter, som modtages af regeringen i den anden stat. Herved forstås for Danmarks vedkommende den danske stat, amterne, kommunerne, Danmarks Nationalbank og i øvrigt ethvert offentligt organ og enhver styrelse (herunder en finansiel institution), som ejes eller kontrolleres af den danske regering.

Danmark har ikke intern hjemmel til at beskatte renter, der betales til en udenlandsk bank. Baggrunden herfor er en formodning om, at en udenlandsk långiver under alle omstændigheder vil beregne sig en rente på et vist niveau. Pålægger kildestaten en renteskat, vil långiveren indkalkulere denne i den rente, han vil forlange af låntageren, og nettoresultatet vil være et forhøjet renteniveau for kildestatens erhvervsliv.

Begrebet »renter« defineres i stk. 4, mens stk. 5 gentager princippet fra artikel 10, stk. 5, således at renter af fordringer, der har direkte forbindelse med et fast (drifts)sted, beskattes som indkomst efter artikel 7 eller artikel 15.

Stk. 6 definerer, hvornår renter skal anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, mens stk. 7 gentager det »arm's length«-princip, der er omhandlet i artikel 9.

Artikel 12. Royalties.

Kildestaten kan højst beskatte royalties med 10 pct. af bruttobeløbet, jfr. stk. 1 og 2.

Begrebet »royalties« er defineret i stk. 3. Definitionen omfatter ikke leasing.

Stk. 4 indeholder en bestemmelse, som er parallel med bestemmelserne i artikel 10, stk. 5, og artikel 11, stk. 5. Stk. 5 definerer, hvornår royalties skal anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, mens stk. 6 gentager det »arm's length«-princip, der er omhandlet i artikel 9.

Artikel 13. Honorarer for administration og ledelse.

Bestemmelserne giver mulighed for, at kildestaten kan beskatte den nævnte type honorarer, når disse udbetales til en person eller virksomhed i den anden stat. Bestemmelser af denne karakter ønskes ofte indsat i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne af u-lande, og bestemmelsen er i det aktuelle tilfælde accepteret som led i et samlet kompromis.

Kildestaten kan højst beskatte honorarer for administration og ledelse med 10 pct. af bruttobeløbet, jfr. stk. 1 og 2. Begrebet »honorar for administration og ledelse« er defineret i stk. 3.